

Hồi 8

Quái Nhân Tàn Phế

Lục Siêu Quang bị văng xuống miệng vực Ma Phong. Thân hình chàng rơi với tốc lực chóng mặt.

Chàng lạnh buốt sống lưng, đầu óc suy nghĩ nhanh:

- Nguy rồi, rớt xuống đáy vực thẳm này thân thể ta nát thành cám mắt.

Can đảm mở lớn mắt, chàng nhìn thấy trên sườn đá có những sợi dây leo lòng thông, chập chờn trong sương khói.

Cánh tay Lục Siêu Quang quơ nhanh chụp lấy một đoạn dây leo:

“Bụp”

Sợi dây leo đứt phụt bởi sức nặng của chàng và thân thể Lục Siêu Quang lại rơi thật nhanh. Song chàng tiếp tục bám vào những đoạn dây khác với phản ứng khôn ngoan lanh lẹ. Những sợi dây leo không níu giữ được chàng, song sức rơi chậm lại, Lục Siêu Quang không bị rớt thẳng xuống đáy vực như một hòn đá...

Thời khắc trôi qua thật nhanh và thần kinh của chàng trai cũng căng thẳng tột độ.

Khi đã nhìn thấy đáy vực, Lục Siêu Quang trụ bộ trên một mỏm đá an toàn.

Nhìn ngược lên miệng vực mịt mờ sương khói, chàng trai rung mình kinh khiếp. Vách đá thẳng đứng, trơn tuột chẳng ai có hy vọng leo ngược lên. Dù trình độ khinh thân cao diệu bậc nào, hẳn cũng khó lòng phóng vút lên khỏi vực sâu hun hút này.

Chàng ngồi xuống mỏm đá, tâm trí với bao suy tưởng mông lung.

“Ôi, thân trai đầy dũng khí với bao sứ mạng chưa tròn, mỗi huyết thù chưa trả, mà phải vùi thân dưới tử vực này sao?”

Chàng đứng phắt dậy:

- Không, ta không nên yếu đuối tuyệt vọng. Dù trong hoàn cảnh nào ta cũng phải tìm ra sinh lộ.

Lục Siêu Quang rời khỏi mỏm đá. Chàng quan sát dưới vực và thấy đây là một vùng rộng rãi, nhiều giống cỏ cây tươi tốt, chẳng phải nơi tử địa đáng sợ.

Với ý nghĩ ấy, Lục Siêu Quang thản nhiên bước đi.

Nhưng chàng khựng lại ngay, bởi trước mắt chàng là một xương người trắng hếu. Xương sọ với hai hốc mắt chứa đầy nước mưa, hàm răng nhe ra lờm chớm.

Đảo mắt nhìn quanh, Lục Siêu Quang còn thấy nhiều bộ xương rải rác lẫn trong bụi cỏ, gốc cây...

Chàng nói thầm:

"Thì ra vực thẳm này đã có nhiều người bị rơi xuống, và họ đã chết..."

Họ chết vì đói khát, hay có loài quái vật nào trong lòng vực?"

Xua nhanh những nghi vấn trong đầu, chàng liền ngang bước tới.

Chợt chàng kêu lên:

- Ôi, dưới này có những người nào còn sống.

Thật vậy, bên một rặng cây, Lục Siêu Quang thấy hàng chục người nằm ngổn la liệt. Chàng càng lại gần thì những người ấy càng cử động, và khi Lục Siêu Quang còn cách họ khoảng vài chục bước thì họ nhất tề nhôm dậy, trên tay có đủ loại khí giới, gươm đao xông thẳng vào chàng.

Lục Siêu Quang kêu lên:

- Xin các vị chớ động thủ hành hung, tại hạ không có ý làm hại các vị đâu...

Lạ thay, những người kia râu tóc rã rượi, cặp mắt thất thần, chẳng hề nói một lời, cứ hùng hục lẫn vào chàng trai như bầy quỉ dữ.

Quá ngạc nhiên, Lục Siêu Quang thầm nghĩ trong đầu. "Ta có thể xuất chiêu đẩy lùi những người này. Nhưng ta không muốn giết họ, nên tạo hòa khí để sống chung với họ tốt hơn."

Ý nghĩ thoáng nhanh và Lục Siêu Quang bỏ chạy về phía trước. Đám người kia cầm gươm đao hùng hục đuổi theo chàng, nhưng hoàn toàn im lặng, không một tiếng la.

Vừa chạy Lục Siêu Quang vừa ngoái nhìn. Chàng nhận thấy mình chạy nhanh thì những người kia đuổi theo nhanh, chạy chậm lại thì bọn người quái lạ kia cũng lơ dờ, chậm bước.

Chưa hết ngạc nhiên, Lục Siêu Quang bỗng nghe tiếng nói âm thầm bên tai:

- Người cứ đứng lại, tự nhiên bọn chúng sẽ té ngã thôi.

Tiếng nói nhỏ vo ve như tiếng muỗi kêu, nhưng do thính lực rất nhạy, Lục Siêu Quang đã nghe được.

Chàng quét nhanh tia mắt và nhận ra một lão nhân ngồi dựa gốc cây, tóc râu bạc trắng.

Chàng hiểu chính lão nhân vừa nói với chàng.

Lục Siêu Quang đứng khựng lại. Quả nhiên đám người kia tự nhiên ngã xuống, chồng chất lên nhau, cách chàng trai khoảng vài chục bước...

Chàng nhướng mắt nhìn, song tiếng ông lão lại vo ve:

- Tiểu tử, đừng ngạc nhiên, rồi người sẽ hiểu thôi.

Lục Siêu Quang cúi xuống bên ông lão, chàng nắm lấy cánh tay khẳng khiu của ông, thấy kinh mạch rất yếu, nên vội kêu lên:

- Tiền bối bị suy kiệt rồi, cần phải khôi phục lại sinh lực.

Chàng lần lụng lấy ra lọ thuốc Hoàn Kiện Linh Đơn, nhưng ông lão yếu ớt xua tay:

- Vô ích thôi tiểu tử, người không cứu được ta đâu.

Chàng trai vẫn lấy ra một viên thuốc bỏ vào miệng ông lão và bấm huyệt cho ông nuốt xuống.

Lát sau, hơi thở của ông lão đã điều hòa.

Lục Siêu Quang vui mừng:

- Tiền bối thoát nguy rồi đó.

Ông lão lắc đầu:

- Tác dụng của viên thuốc chỉ giúp cho tạm hồi phục. Nhưng cũng là điều hay. Vì duyên may gặp được tiểu tử, có lẽ ta sẽ gởi gắm được vài ước vọng của mình.

Lục Siêu Quang đặt tay lên vai ông lão:

- Tiền bối đừng nên tuyệt vọng. Tiểu bối truyền nội lực cho tiền bối chừng nửa buổi là tiền bối khỏe ngay.

Giọng ông lão phều phào:

- Tiểu tử nói vậy là người không biết gì về vực thăm lẩn Ma Phong này. Nơi đây mọi người có thể sống bằng trái cây và nước suối. Nhưng có một loại khí độc hại làm người ta mắc phải chứng phù can. Thời gian càng kéo dài, càng sưng to, bụng thường xuyên trướng lên, và khi can vỡ thì hết thuốc chữa.

Chàng trai rùng mình:

- Ôi, sao lại có thứ độc khí ghê gớm như vậy sao?

Ông lão phẩy tay về phía nhóm người chồng chất:

- Ghê gớm lắm. Những kẻ tiểu tử thấy kia đều đã bị chứng phù can. Bụng họ cũng trướng to như bụng ta đây. Họ vừa mới chết, nhưng khi tiểu tử người tới, chân người từ kẻ đã luyện khí như người hút họ cử động, y như muốn rượt đuổi hoặc giao đấu với người vậy. Nên khi người đứng im là những cái thân ma chưa chôn ấỵ ngã xuống ngay.

Ánh mắt chàng trai lo lắng nhìn ông lão.

- Còn trường hợp tiền bối thì sao?

Tiếng ông lão như làn gió thoảng:

- Ta vốn là người có nội lực thâm hậu nên đã vận khí công đẩy độc khí ra. Nhưng mười tám năm qua, độc khí ta hóa giải không hết đã tích tụ lại làm vỡ tâm can, và ta đành chung số phận của những kẻ đến đây trước ta như người thấy những bộ xương trắng đặng kia, hoặc những kẻ đến sau ta như lũ người nằm gục đó.

Lục Siêu Quang tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Tử vực này có độc khí nguy hiểm như vậy, mà tại sao người ta cứ xuống đây để chết?

Cố nhướng mắt nhìn chàng trai, ông lão hỏi:

- Vậy tiểu tử xuống vực này không vì mục đích như bọn người kia sao?

Chàng trai ngần ngại:

- Thừa mục đích gì ạ?

Ông lão nhăn mặt:

- Mục đích tìm nơi qui ẩn của Hồng Huyết Linh Quân để chiếm lấy pho Hồng Huyết Kỳ Thư với hy vọng độc bá quần hùng... Từ ba mươi năm qua biết bao lớp người mạo hiểm nhào đầu xuống vực Ma Phong này với mục đích đó, nhưng tất cả chỉ nhận lấy cái chết bởi độc khí mà thôi.

Lục Siêu Quang nhìn ông lão:

- Thì ra tiền bối cũng xuống vực thẳm này bởi mục đích ấy?

Xua tay lia lịa, ông lão nói:

- Ta không mang tham vọng đó, mà ta bị cặp gian phu, dâm phụ xô ta rơi xuống vực thẳm này để chúng được thanh thoi với mối tình tội lỗi.

Chàng trai nuống mắt:

- Tiền bối muốn nói rằng kẻ chủ mưu hại tiền bối chính là...

Ông lão gật nhanh:

- Chính là người vợ mà ta hằng yêu quý và tên học trò ta đã truyền hết võ công.

Lục Siêu Quang nhíu mày, gằn giọng:

- Khốn nạn thật. Nếu tiểu bối thoát khỏi được vực thẳm này, tiểu bối sẽ trừ khử những kẻ xấu xa ấy.

Ông lão xúc động mạnh:

- Đa tạ tiểu tử, đó chính là điều ta muốn nhờ cậy ngươi. Nhưng ta chưa biết ngươi là ai, vì sao rơi xuống vực này?

Chàng trai đáp:

- Tiểu bối là Lục Siêu Quang, thân phụ là Lục Siêu Quân, bị kẻ thù dùng ma công đánh vắng xuống vực.

Ông lão khó nhọc kêu lên khào khào:

- Ôi, thì ra đây là Lục công tử, lệnh nam của Hỏa Long bang chủ?

- Tiền bối cũng biết gia phụ?

- Lục bang chủ danh chấn võ lâm, sao lão lại không biết.

Còn tiền bối là...

- Lão là Vô Hư Kiếm Khách Khuru Lôi Chấn.

Lục Siêu Quang vội vòng tay:

- Kính chào Khuru tiền bối, đã từ lâu văn bối nghe danh tiền bối, song người đã tuyệt tích giang hồ, không ngờ hôm nay được diện kiến dưới vực lạnh này.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>